

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 152/2022
14.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Раде Бабовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Радослав Спасић, адвокат из ..., ради чинидбе, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Смедереву и Апелационог суда у Београду, у седници већа одржаној 14.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде П 110/21 од 09.04.2021. године Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци, стварно је надлежан Виши суд у Смедереву.

Образложење

Виши суд у Смедереву огласио се стварно ненадлежним и предмет доставио Апелационом суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду, правоснажним решењем Гж 714/21 од 01.02.2022. године.

Апелациони суд у Београду није прихватио стварну надлежност и, уз допис Гж 679/22 од 24.02.2022. године, доставио је предмет Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности на основу члана 22. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20), у вези са чланом 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18, 88/18-УС), Врховни касациони суд је оценио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Виши суд у Смедереву.

Према стању у списима, тужбом од 06.10.2017. године тужилац захтева да се наложи туженом да уклони олук постављен дијагонално на уличној фасади зграде, на делу који припада стану тужиоца, јер представља потенцијалну опасност од настанка штете због отицања воде услед кише и влажења спољног зида стана. Као вредност предмета спора у тужби је означено "непроцењиво". Пресудом Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П 110/21 од 09.04.2021. године усвојен је тужбени захтев тако што је тужени обавезан да уклони поменути олук на начин наведен у том ставу изреке. Против наведене пресуде парничне странке су, у складу са поуком о правном леку, изјавиле жалбе Вишем суду у Смедереву, који

се огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и предмет доставио Апелационом суду у Београду позивајући се на одредбу члана 469. ЗПП и указујући да се ради о спору за заштиту права својине на непокретностима који не представља спор мале вредности. Апелациони суд у Београду налази да се спор ради чинидбе у конкретном случају не сматра спором о непокретностима у смислу члана 469. ЗПП, и да је за поступање у другом степену стварно надлежан Виши суд у Смедереву. Осим тога, указао је да је првостепени суд висину судске таксе на тужбу и пресуду (од по 1.900,00 динара) одмерио према вредности предмета спора од 10.000,00 динара, без обзира на пропуст тужиоца у означавању вредности предмета спора, јер захтевана чинидба не спада у спорове непроцењиве вредности.

Врховни касациони суд налази да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Виши суд у Смедереву.

Законом о уређењу судова прописано је да: виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова, између осталих и на решења у грађанско-правним споровима и на пресуде у споровима мале вредности (члан 23. став 2. тачка 3), а апелациони суд о жалбама на пресуде основних судова у грађанско-правним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд (члан 24. став 1. тачка 3).

Спорови мале вредности, сагласно члану 468. став 1. ЗПП, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, при чему се споровима мале вредности не сматрају спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине (члан 469. ЗПП).

По налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају се не ради о спору о непокретности у смислу члана 469. ЗПП, већ се расправља о захтеву за чинидбу (отклањање извора опасности од настанка штете), у којој ситуацији је меродавна вредност предмета спора означена у тужби. Будући да је тужилац погрешно означио вредност предмета (као “непроцењиву”), а првостепени суд одмерио судске таксе на тужбу и пресуду према вредности предмета спора од 10.000,00 динара, то се као вредност предмета спора има сматрати наведени новчани износ, који очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. С обзиром на изложено, првостепеном пресудом донетом у овом спору одлучено у спору мале вредности, те је за одлучивање о жалбама изјављеним против те пресуде надлежан виши суд, на основу члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, у конкретном случају Виши суд у Смедереву, сагласно члану 4. став 1. тачка 19. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је решио настали сукоб надлежности као у изреци овог решења, на основу члана 22. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић